

Apó a hóban

István bácsit az első kakasszó kivetette az ágyból. Dolga nincs, de még Székelyhonban beállította óráját a Teremtő. Piciny gyerekkorától korán kelt, mindig volt a ház körül jószág, etetni, fejni kellett. A disznók is addig óbégattak, míg jól nem laktak. Na de ez még Farcádon volt. A portán, ahol nevelkedett Ő és ősei is. Aztán átfűtötte Őket a szél az anyaországba, a Gerecse hegység apró falujába. Nem akarták otthagyni a szülőfalujukat, de jött az árvíz, és ez jó indok volt a gyerekeknek. Nem tudták, hogy az öreg fát nem lehet átültetni. El is vitte az első ős édesanyjukat. Ők meg mentek tovább a nagyvilágba szerencsét próbálni. Édesapjuk meg egyedül tengődött. Mobiltelefont vettek neki az elérhetőség miatt, no meg azért, hogy a lelkiismeretük is tiszta legyen. Otthon bozognak nevezték az oláhok, itt meg románoknak a nemzettestvérei. Itt is, ott is hontalan. Pedig mindkét háborúból kivette a részét fegyverrel a kézben apa, nagypapa.

Apó megnyalta a tintaceruza hegyét, majd beikszelte Szilveszter napját a naptárban. Gyufával meggyújtotta az előző nap bekészített, gúlába összerakott aprófát a sparheltben. Recsegve ropogva pattogott a tűz, felvéve a harcot a csipős hideggel. Pista bácsi keze fejével letörölte a homályos ablakot, hunyorogva nézte a fénylően fehér hóborította tájat. Kinn a vetésben varjak káromva feleseltek egymással. Itt a meggyfán felfűjt tollakkal a verebek a reggeli reményében csiripeltek. Az öreg, bár volt cigarettája, nem gyújtott rá. Megígérte a hajdan volt mátkájának, hogy eldobja a bagót. Azóta kivitték a temetőbe, de az öreg a szavát betartja, még ha szeretne is rágyújtani. De hol van az új naptár? Teszi fel magának a kérdést. Rend a lelke mindennek, a sublótfiókban kezdi el keresni. A cipősdobozban régi fényképeket talál. Kirakja a konyhaasztalra, és mintha mozgásba jönnének az árnyak, meg-elevenednek a fényképek. A Kerek-kőnél hajdan volt pajtásokkal. A másikon a Félix-fürdőben a kollektívbeli kollégákkal. De itt van Dezső képe is. Aki hajdan barátnak tűnt, de később kiderült, a pluszpénz reményében feljelentette. A fotókon jól látni, hogy felesége mindig adott a frissen

vasalt ingre, nehogy megszólják. De mi van itt a zacskóban? Kiborítva megleli az égen-földön keresett olvasót. Pista bácsi redős arcán kővér könnycseppek gördülnek le. Be szerette volna tenni a koporsóba, felesége mellé. Mikor utószor voltak Máriánál Csíksomlyón, akkor vásárolta. Hazafele megeredtek Mária könnyei eső formájában. Mondta is az asszony – Te, apuka, búcsú-könnyekek ezek.

Fogja a fűrész, és leszel két fenyőágot a pajta előtti fáról. Egyiket a felesége sírjára szánja, a másikat öreg négy lábú barátja hantjára. Aztán még tesz-vesz a konyhába, majd délben felkötöti a bakancsára a jutazsákot. Így szokták meg Erdélyben, nem csúszik úgy a hó. A rózsafüzért köténye zsebébe csúsztatja, a rózsafa botjára támaszkodva indul el.

Piciny falu Gerecse ölében
Delet kongat érc hangú harang
Hajlott hátú apó vászonkötényében
Baktat a hóban
Szemében bánat ül nem harag

Kiérve a temetőbe, illően köszönti volt párját, elmeséli neki, hol találta meg a rózsafüzért, próbál lyukat kaparni az olvasó számára, de vér serken ujja begyéből. Mivel elásni nem tudja, a fenyőággal borítja be. Elmond egy imát, s megy tovább, a négy lábú barátját meglátogatni. Felérve a szőlőbe, fenyőággal letolja a havat a sír mellé épített kis padról, és megsimogatja a sírhanatot. Előtte van a kép, mikor beállított tavasztájt a kutyakölyökkel. Bátorsága és hűsége az egész faluban közismert volt. Egyszer még egy medvét is kikergetett az utcájukból. Közben kisütött a nap, s a Bagóhegy fölött az apó szemeivel látja az égig érő Hargitát. Érzi Szülőfalujának jellegzetes tavaszi virágillatait. A lelke elindul a szeretett Hargitája felé, mellette csahol a hű kutya. Az út végén anyóka áll, kezeiben gyűri zsebkendőjét. Megérkeztem, szól az öreg. Az anyóka szipogva simogatja meg a kutya fejét, és öleli magához hű férjét.

Ha megszólal a mobiltelefon éjjél felé apó zsebében, nincs, ki felvegye azt.